

»Den næste dag stod Johannes der igen...« (Johs. 1,35)

Bønnevagt

Profeten *Samuel* som anses for en af de største i Israels historie, sagde engang, da folket havde syndet slemt: »Det være langt fra mig at synde imod HERREN og høre op med at bede for eder« (1. Sam. 12,23). Lad os gøre hans ord til vore og bede Herren give os en villig Ånd, der glæder sig over den store forret: *at måtte gå i forbøn for folket.*

Jeg er blevet mere og mere ængstelig for at sige noget om, hvad vi bør bede om, thi bøn er jo ikke noget, man sættes til af et andet menneske. Og det er jo ikke sikkert, man beder ret, fordi man nævner de bønneemner, en anden har peget på, for Gud.

Enhver, der beder, han får, og enhver beder bedst, når han beder ud af sit hjerte, vejledet af Guds Ånd.

Jeg har sværere og sværere ved at forstå, at Gud i sin majestætiske almagt giver agt på min bøn. Jeg er jo fra i går – i sammenligning med Ham er jeg intet – og dog lytter han til min bøn og lader den få betydning!

Jeg har lagt mærke til, at det ofte er de skrøbelige og meget svage, der bærer flest på deres hjerte i bøn. Jeg har også lagt mærke til, at modgang og andet, vi ikke synes om, driver os til bøn. Vi, der ikke har så meget at kæmpe med som de, behøver dobbelt nåde for ikke at sakke bagud i den herlige skjulte tjeneste.

Gud hører vore bønner, ikke fordi vi beder godt, ej heller fordi bøn gør os fortjente til bønnehørelse, men fordi Han er den, Han er, fuld af nåde, barmhjertighed og omsorg.

Jeg kender *Jakobs* advarsel og tager den til mig. En bøn, der dybest set går ud på at få sine kødelige lyster opfyldt, kan ikke regne med Guds velbehag (*Jakob* 4,1-4). Men sådan beder man kun, når man ikke kender noget til Guds majestæt

og hellighed. Derfor har jeg ofte fundet hjælp i at begynde, hvor Herren anviser os begyndelsen på bøn: »*Helliget vorde dit Navn!*«

Når vi beder, erfarer vi, at frimodighed og ærefrygt går hånd i hånd. Det kan ikke forklares; det er Gud selv, der skænker begge dele.

Herligt at vide, at der rundt om i vort land er mænd og kvinder, der beder og holder ud i bøn! Der er flere, end vi ved om. Herligt at vide, at Gud lytter til dem alle! Herligt at vide, at Gud gør en gerning, som vi næppe ville tro, om den fortælt os. Herligt at vide, at Gud ikke er i defensiven her i Danmark!

Det ser trist ud, og det ser ud, som om den ene menighed efter den anden lukker op for alt det, der trækker nedad. Men lad det se trist ud! Vi har jo ikke de synlige ting for øje, men de usynlige og virkelige! Lad os kun sukke og jamre over tilstanden! Det driver os til mere udholdende bøn! Lad mennesker kun sige: »Det går nedad!« Vi siger: »*Det går opad!*«

Ser vi omhyggeligt efter, da er der meget at glæde sig over og takke Gud for. Foråret er på vej! Hvilket under! Træerne grønnes, blomsterne stikker hovederne frem, dagene længes. Gud lader i sin trofasthed årtiderne skifte og forkynder os sin urokkelighed og skabermagt. Skulle Han, der er trofast mod dette bestemte løfte til *Noa* (1. Mos. 8,22), ikke være lige så trofast, når det gælder hans andre løfter!

Derfor beder vi ikke tvivlende, men med taknemmelighed og tillidsfuldt.

Han har skabt det danske folk. Han har fastsat dets grænser. Hans tanker om dette folk er ikke tanker til ulykke, men om en fremtid og et håb. *Han elsker jo dette folk!*

Nedkalder vi som folk hans *vrede* over os, da ændrer det ikke hans *kærlighed* til

os. Da vil han gennem sine domme lære folket retfærdighed.

Og på en for os ufattelig måde »regner« Han med vor forbøn! Det er, som om vi kan »gribe ind« i hændelsesforløbet!

Hvor er det stort! Bøn er endnu mere end et helligt og herligt arbejde – det er en *forret!*

Det er Gud, der har givet os bønnens gave. Når vi beder, bringer vi ham ikke andet end det, han selv har skænket os. Bøn er altså ikke vor opfindelse!

Undre dig ikke, om du nu og da føler dig træt eller uoplagt. Undre dig ikke, når du ikke synes, din bøn når længere end til loftet. Ingen, der beder, er ukendt hermed.

Lad os »støtte« hinanden i at holde ud. Vi beder for hverandre og glemmer ikke alle dem, der beder for os. Og så virker Gud *langt ud over, hvad vi formår at bede om eller udtænke!*

Verdensaltet er ufatteligt; vi overvældes, når vi en stjerneklar nat ser op imod himmelen. Verdensaltets skaber er vor himmelske Fader! Han styrer nationerne, og han glemmer ikke den mindste spurv. Det er Ham, vi har lov til at træde frem for med hver en bøn – Ham får vi lov til at tilbede – Ham får vi lov til at tjene i vor Herres Jesu Kristi navn!

Snart genopretter Han hele skabningen til den herlighed, synden har berøvet den! Det gælder også den del af skabningen, der hedder Danmark.

Nådens og bønnens Ånd sætter os i stand til ikke at lade hænderne synke; vi beder, vi finder nåde til at holde ud, og vi får!

En hjertelig hilsen her fra Langeland til jer alle med Salme 65.

Poul Madsen

Lad dine ord være få

Det er påfaldende, at vi ikke finder lange prædikener i Det nye Testamente. *Johannes Døberen* sagde engang: »Se Guds lam, der bærer verdens synd!« og dagen efter: »Se Guds lam!«

Der er holdt tusindvis af prædikener over hans få ord, men mon nogen prædiken har haft en sådan kraft som hans ti ord? Jeg har gentagne gange talt over dem og er mig ganske bevidst, at jeg ikke har sagt det med hans kraft og Ånds-styrke.

For mange ord – det er vor store fare.

Johannes så Jesus komme gående henimod sig (Johs. 1,29). Da sagde han: »Se Guds lam, der bærer verdens synd!« Han var i Jesu nærhed, da han sagde dette, og i *Jesu nærhed* snakker, sludrer og vrøvler man ikke – man bruger ikke for mange ord – jo nærmere Gud er, des mindre føler mennesket trang til at sige – og han føler slet ingen trang til at gøre sig gældende.

Jesus var *Guds Hellige* – det vidste selv de onde ånder – men det synes kristenheden stort set at have glemmt. *Johannes Døberen* vidste det og følte sig ikke værdig til at løse hans skorem – altså følte han sig heller ikke værdig til at tjene ham med nogle gode prædikener eller med nogle arrangementer – han vidste, at han ikke kendte Jesus, med mindre Gud gjorde Ham kendt for ham.

Jesus blev aldrig en selvfølgelighed,

som han selvfølgelig kunne tale om. Derfor sagde han så lidt.

Lad os ikke holde for mange møder!

Hvem kan sige noget om Ham – hvem kan sige noget om Ham uden at risikere ved sine ord at fortegne Ham?

Hvem kan sige noget om Ham uden at risikere at befæste menneskene i deres lunkenhed, magelighed og uberørthed – de kender jo det hele – de har hørt det før – jo, de ved rigtig nok, at han er Guds lam, og at han har båret deres synd, og at de er frelst – jeg vil gerne have en kop kaffe til – er der sukker og fløde?

Hvem kan sige *Guds lam* uden at føle, at han ikke ved, hvad han siger!

Hvem tør sige *som bærer verdens synd* uden at slå sig på munden!

Ak, hvor vi dog bærer på skyld, at vi har gjort Ham til et emne, vi siger noget rigtigt om – et emne, vi måske endda mener, vi behersker temmeligt godt – nu gør det hverken indtryk på os selv eller på dem, vi samles med, at Jesus er Guds lam – og vor synd beskæftiger os ikke – det er ikke noget problem – den har han jo båret.

I dag er det livsfarligt at gå til kristelige møder, thi i stedet for Jesu hellige nærhed, der får mennesker til at tie, lyder der et sammensurium af underholdning, munterhed og nogle bibelske ord, der er hentet frem til lejligheden.

Søren Kierkegaard sagde i sin tid, da folkekirken i sammenligning med i dag var på et højt niveau, at man gjorde en synd mindre ved ikke at deltage i dens gudstjenester. Hvis han havde set vore dages kirkelige og frikirkelige udbud af musik, drama, dans, mimen, klappen i hænder og højroretet udbasuneret af, at Gud elsker dig, som du er, o.s.v., o.s.v., da havde han anvendt endnu skarpere ord

– og med rette!

Der hviler en skyld over os kristne, en skyld, som vi ville jamre over, hvis vi kendte den. Hvor mange af vore møder har været præget af Guds hellige nærvær? Hvor ofte har vi ikke nævnet Jesu navn på en måde, der ikke var ham værdig? Hvor ofte har vi søgt vor egen ære og tilfredsstillelse og dog givet det udseende af, at Ham tjente vi.

Jeg fraråder enhver at blive, hvad man kalder *prædikant*. Lad det være det sidste, du søger at blive. Jeg misunder dem, der er håndværkere, kontorfolk, bønder – enhver, der har et ordentligt arbejde, hvor han ikke risikerer at sige noget om Jesus, som han ikke har dækning for.

Se Guds lam!

Det sagde Johannes den næste dag (Johs. 1,36). Dagen efter følte han altså trang til at sige *endnu mindre*. Jo mere man lærer Herren at kende som Den, Han Er, des mindre føler man sig i stand til at udsige det med ord. Johannes var grebet af Herren, derfor var hans ord så få.

Og derfor havde de en sådan kraft, at vi fornemmer det den dag i dag. De fleste prædikener om Jesus er glemt en halv time efter, at de er holdt, men Johannes' få ord forbliver.

Johannes *så på Jesus*, idet han sagde: »Se Guds lam!« Den, der ikke lader sit blik flakke fra den ene til den anden, men har det fæstet på Jesus, får dels den dybeste ærefrygt for denne Frelser og Herre, dels en ubetinget tillid til Ham – derfor siger han hverken for meget eller for lidt, thi han siger, hvad Guds Ånd giver ham at sige.

Det er en stor kunst at kunne tie. Det er en stor kunst at kunne tale. Denne dob-

beltsidige kunst, at tie og tale, lærer man hverken på bibelskoler eller pastoralseminarier, men hos Herren alene.

Johannes havde set Jesus *komme hen imod sig* (vers 29). Enhver, der har »set« det, er blevet afsløret totalt, thi Jesus er det lys, der oplyser ethvert menneske (også enhver, der kalder sig en kristen) helt ind i hjerteroden og hjertets motiver. Jesus kommer ikke på en kammeratlig måde, men som Den, Han Er: Gud i menneskeskikkelse! Vé enhver, der populariserer Ham – vé enhver, der forfladiger Ham – vé enhver, der sentimentaliserer Ham – vé os, der har sagt og siger så meget, at vore ord en dag vil dømme os!

Det er tid til at høre op, tid til at holde inde, at vi kan kende HERREN!

Jeg selv har nået den alder, hvor man tænker mere på regnskabsdagen end på succes, fremgang, m.v. Det er derfor, jeg (som tidligere nævnt) har truffet den beslutning ikke at binde mig til noget mødearrangement. Jeg er blevet angstelig for møder og Gudstjenester, hvor man kommer sammen, sådan som man nu kan. Jeg er blevet angstelig for at være med til at gøre vejen bredere og bekvemmere, end den er. Mit håb er, at jeg, inden jeg skal forlade denne verden, måtte kunne sige: »Se Guds lam!« – sige det, som Gud vil have det sagt!

Og mit håb er, at jeg i *den fjendtlige verden* ikke kan lade være med at tale om det, jeg har set og hørt – tale derom *trods alle deres trusler* (Ap. G. 4,18-20).

Hverken menigheden eller verden har gavn af *prædikanter* – kun *vidner* gør gavn – og vidner mister altid livet på den ene eller anden måde – *vidner* kan vi alle blive!

Viis søn elsker tugt

Når man læser dette ord (Ordspr. 13,1) og ser sig omkring i menighederne, da kommer man til det resultat, at så er der ikke mange viise. Man tvinges til at spørge sig selv: »Mon du selv er viis?« Eet er jo at lade sig tugte – men at *elske* tugt, er det ikke at gå for vidt?

Guds kærlighed

Vor hellige, himmelske Fader elsker os med sin guddommelige kærlighed, der sætter de største mål for os og altid vil vort sande gavn. Han vil, at vi skal kunne *bestå for Menneskesønnen*, når han kommer med alle sine engle i stor kraft og megen herlighed; ja, han vil, at vi skal *ligedannes med Kristus*. Derfor overlader Han os ikke til vor egen kødelige natur

med alle dens ønsker og begæringer, alle dens synspunkter og metoder, men griber ind i vort liv med sine advarsler, formaninger, tilrettevisninger og tugt. Han våger over os med en Faders kærlighed og myndighed, thi det er Ham et hjerteanliggende at føre os frem til det overmåde høje og herlige mål, Han har sat for os.

Da *David* skar fligen af den sovende kong *Sauls* kappe, slog samvittigheden ham. Vel var Saul hans dødsfjende, der stræbte ham efter livet, og vel lå han nu sovende og magtesløs for Davids fødder, men Guds hellige Ånd tillader ikke Guds børn at tage sig selv til rette – det mærkede David i sin ånd – og det står skrevet som en påmindelse om, at Gud tugter sine børn, når de gør, hvad alle andre uden vi-

dere gør som den naturligste sag af verden.

Uoverlagte ord rammes altid af Herrens tugt – og det bør vi være meget taknemmelige for, thi vi skal jo dømmes efter vore ord. Herren tugter os nu, for at vi ikke skal dømmes sammen med verden på hin dag.

Herrens *apostle* blev tugtet alvorligt – så alvorligt, at vi gysrer, når vi tænker derpå.

Herren sagde til *Simon Peter*: »Vig bag mig, satan!« Vi kan næppe sætte os ind i Peters tilstand, da han blev ramt af disse forfærdelige ord. Der var som et jordskælv i hans indre. Han mente selv, at han havde givet udtryk for al sin kærlighed til Herren, da han sagde til ham, at

han aldrig skulle gå til korset og dø – og så svarer Herren ham med sådanne ord, der ikke indeholder den ringeste opmuntring!

Hvor mange ville ikke have vendt Herren ryggen og gået sin vej, rystende på hovedet ad en sådan mand, der er så voldsom, når man kun vil ham det bedste! Men Peter var en viis søn. Om han lige nu *elskede* Herrens tugt, er vel tvivlsomt – men han *tog imod den* – og han kom senere til at elske den af hele sit hjerte og takke og prise Herren for den!

Herren fortsatte med at sige: »Du sanner kun, hvad menneskers er, ikke, hvad Guds er!« Hvilken karakteristik af Peter – og af dig – og mig! Vi tænker og planlægger og handler ud fra vort eget allerbedste skøn – og desværre er vi oftest ikke så viise, at vi elsker Herrens tugt derover – derfor fortsætter vi ad vore egne tankers og planers vej – og det kommer vi til at fortryde!

Da Peter ville vide, hvordan det skulle gå *Johannes*, tugtede Herren ham straks med disse ord: »Hvad kommer det dig ved! Følg du mig!«

Det fremgår af Skriften, at Guds tugt er et tegn på hans personlige omsorg for sine børn.

Vejen er meget smal; der er ikke plads til kødet på den vej. Derfor tugter Gud os.

Tidens »åndelige« tag-selv-bord

De fleste afviste før eller senere Herrens tugt. Nogle følte, hans ord var hårde; andre følte, at han var nærgående – til sidst var der kun en håndfuld mænd og nogle kvinder tilbage.

Han elskede dem alle – men de mål, han i sin kærlighed stillede, var dem alt for høje. De ønskede dybest set, at han skulle tjene dem *på deres vilkår* – men det ville han ikke, thi det havde jo været at overlade dem til deres egne tanker og opfattelser.

Sådan er det også i dag.

Det er en stor åndelig fare for os alle, at vi foretrækker et »åndeligt« tag-selv-bord fremfor Herrens hellige vilje. Vi vil ikke vide af, at vejen er så smal, at der kun er plads til Herrens tanker, Herrens metoder, Herrens vilje, Herrens opfattelse af enhver sag. Kødet gavner intet.

Så forvandler vi evangeliet til at blive et glædeligt budskab for gamle Adam – et budskab, der lader ham i fred – et ord, der ikke indeholder Guds domme.

Jeg frygter for, at vi i dag er kommet så langt bort fra vejen, at vi har forvandelt Guds hellige evangelium til et sådant tag-selv-bord, hvor man kan vælge og vrage efter for-godt-befindende.

En gammel norsk broder skrev: »Er

det, fordi vi har udeladt Guds domme i forkyndelsen, at vi er havnet i så sørgelig en åndelig tilstand i menighederne?»

Ordet om korset

Når korsets ord lyder i Ånd og sandhed, kastes der lys ind over os – et lys, der er så klart, at hjertets tanker og motiver afsløres. Ingen kan have sin lidende Frelser og Herre for øje og samtidig forsvare sig selv. Det lys, der udgår fra Ham, får os til at bæve for dette spørgsmål: »Har alt, hvad jeg har tænkt og gjort, været i samme kærlighed som hans?» Og straks går dommen hen over os – og med den en ny åbenbaring af, at Han, der hænger der på et kors, frivilligt går ind i den ufattelige smerte, for *han elsker mig!*

Al Guds tugt er samlet på Jesu kors. Du kan ikke dvæle ved Guds lam uden at mærke det. Og i den tugt, der udgår fra Ham, erfarer du Guds kærlighed i dens ubegribelige størrelse – den overgår al forstand!

Hvor godt, at Han tugter – hvor godt, at jeg blev og bliver ydmyget – hvor godt, at Han ikke overlader mig til mig selv!

Han siger: »Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkomne!« Det ord skal vi ikke haste forbi. Det fører os derhen, hvor vi hører hjemme: hen til korset!

Det er et *tugtens* ord – og det er ved korsets fod *trøstens* ord – et ord, der leder os ind på den smalle, smalle vej, der fører til livet!

Det er et ord fra bjergprædiken – og glem ikke, at bjergprædiken er en del af *evangeliet!* Derfor leder Herrens ord ikke til sygelig selvoptagethed med sygelig perfektionisme – men til korset – d.v.s. hen til Guds herlighed, der åbenbares i sin fylde på Kristi kors!

Her serveres ikke forskellige retter på et tag-selv-bord – her korsfæstes kødet – her gælder kun Den opstandnes hellige, gode og fuldkomne vilje.

Evangeliet

Det glædelige budskab er en hemmelighed – og *forbliver en hemmelighed*. Enheden af Guds glødende hellighed og offervillige kærlighed kan aldrig forklares så udtømmende, at nu er det ikke mere en hemmelighed.

Det glade budskab ophæver aldrig Guds frygten, men uddyber den. Det svækker ikke Guds hellighed, men åbenbarer den. Det beroliger ikke det gamle menneske, men dømmer ham.

Det glædelige budskab gribes af dem, der *sørger* – dybest af dem, der *sørger over sig selv*.

Mangfoldige kristne citerer det herlige ord fra Klagesangene: »Hans nåde er ny hver morgen« – men de synes at glemme,

hvad salmisten siger: »Jeg blev revset på ny hver morgen« (Salme 73,14). Nåden er ikke en almen, abstrakt velsignelse, enhver kan tilegne sig efter behag, men er uløseligt knyttet til sandheden – sandheden om mig, som jeg er i Guds hellige lys. Derfor er det ikke en selvfølge, at Guds nåde er ny hver morgen – men snarere ufatteligt, thi i Guds nærhed revses jeg hver morgen!

Tænk, om menighederne havde ladet sig tugte! Da havde det set bedre ud iblandt os. Men vi har ikke været viise. Vi har ikke elsket Gud og derfor ikke elsket hans tugt. Nu går uværdige ting i svang iblandt os.

Det var Guds folks ulykke i den gamle pagts tid, at det stort set altid afviste hans tugt. Og det er menigheden ulykke, at den gør det samme.

At afvise hans tugt er at afvise hans nåde, som den i sandhed er. Men at afvise tugten og dermed nåden er jo at afvise evangeliet. Det er, hvad menighederne i dag står i fare for at gøre.

I stedet for den bævende glæde over Guds frelse har man nu kødets glæde. I stedet for Guds frygten har man nu frygten for økonomien, frygten for at man ikke får succes, frygten for alt det, verden også frygter. I stedet for den Ånds-mættede stilhed for Guds åsyn har man nu kødets larm og hæmningsløshed.

Dog er det ikke endnu for sent. Guds langmodighed er endnu ikke brugt op. Lad os derfor vende om.

Guds kærlige, myndige tugt siger os, at Herren endnu giver os mulighed for, at vi omvender os. Gud retter flere opfordringer til sit folk end til verdens børn om at omvende sig.

Al omvendelse indebærer en ydmygelse. Og al ydmygelse fører hen til Ham, der ydmygede sig så dybt, at han lod sig korsfæste for vor skyld.

Ingen fornyelse uden ydmygelse! Altså ingen fornyelse uden tugt. Først tugt – og siden ære.

Man begynder så småt at elske Herrens tugt. Man oplever jo hans kærlighed bag den. »Før jeg blev ydmyget, for jeg vild!« Hvor vidunderligt, at Han holder ud med os, ikke opgiver os, ikke overlader vort hus til os selv!

Det er smerteligt at blive tugtet »ubehageligt – det gør ondt – men Guds tugt skænker os, hvad vi aldrig kunne få uden den: del i Hans hellighed!

Gud ene tiden deler,
Han sårer, og Han heler,
Han leder småt og stort.
Han intet ondt bestemte
og intet godt forglemte.

Alt, hvad Han gør, er herligt gjort!

.....også når Han tugter!